

Dnevi novega uspeha.

Zopet imam uspeh. Popolnoma drug, sicer pa...

Hodiva s Pavelčkom po dvoriščih kakor prej. Dajeja predstave. Noge me še bole in se tresejo pri vsakem koraku. Pa vendar imam uspeh. Zakaj, ne razumem! Često naju po predstavi kličejo v sijajne sobe bogati ljudje, stanujoči v teh domovih. Lepo oblečeni otroci, lepe gospe in resni gospodje sede okoli na stolicah. Midva s Pavelčkom pa na preprogi, da razkazujeva svoje umetnosti. Plačajo nam za to. Dajejo nam sladkorčke, pomaranče. Nekoč sem celo dobila banana. Zelo sem bila srečna! Polovico banane sem dala Pavelčku.

Opazila sem, da so bogati otroci različni. Nekateri so — dobri. Božali so me, ljubkovali in mi dajali okusne stvari. Govorili so s temi glasovi: »Mala, revna mala opica!« Drugi niso bili dobri. Skušali so me rvati, uščipniti ali pa suniti... Podajajoč mi poslastice so me dražili, kakor da mi hočejo odvzeti jabolko ali sladkorček. Kazali so mi jezik in delali grde obraze. Če bi oni vedeli, kako me to žalosti! Zakaj so otroci zlobni?

Starši jih tako ljubijo, tako skrbje zanje. Mórali bi biti srečni in ljubiti vse, ves svet... Zlobni otroci so medtem kazali jezik in mrmrali: »Opica, grdoba! Opica, grdoba!« Zelo sem žalostna...

Jaz imam rajši druge obiske. Te, ki stanujejo v malih, temnih izbah. Oni gledajo naše predstave skozi mala okenca. Mala okenca, obrizgana od uličnega blata tu nad zemljo. Gledajo skozi sivo steklo, si spolščajo noske. Smejejo se nam blede obrazki dečkov. Radost užiga bliske v žalostnih, temnih očescih.

To so — revni otroci. Otroci revežev.

Vedno hodim pod ta majhna okenca, ki kukajo iz zemlje. Za te blede, onemogle otroke igram na trombo, tolčem po bobnu in žvižgam, kolikor morem — najglasneje. Če bi mogla, bi napravila zanje tak saltomortale double, kakršnega ni še nihče videl.

Zdi se mi, da ti revni otroci čutijo to, kar jaz. Žalost, ki nikdar ne izgine.

Otroci iz podzemlja bogatih hiš včasih pritečejo k meni. Božajo me, poljubljajo me, šepetajo ljubkujoče besede. Nekateri mi tlačijo v žepe košček sladkorja ali kruha... Nobeden izmed njih me ni razžalil.

Ker se jim godi krivica, nočejo delati krivice mali opici...

Dobri, mili otroci... Otroci za malimi umazanimi okenci, jedva se dvigajočimi nad zemljo...

Dan ločitve.

Jožef se ne more več dvigniti s postelje. Stoka in plače... Žal mi ga je! Ubogi Jožef! Danes je poslal Pavelčka v mesto.

Deček se je vrnil objokan. Za njim je vstopil človek, ki je imel bleščeče gumbe in obraz brez las. Položil je pred Jožefa zavojček denarja in dejal:

»Moj gospod kupi malo opico. Prosim, dajte mi jo!«

Pavelček me je objel in jokal na glas. Razumela sem, da zapuščam Jožefa in svojega malega prijatelja. Kaj naj naredim? Ljubila sem Pavelčka, branila ga in mu pomagala, kakor sem znala.

Življenje me je naučilo, da vse mine na svetu.

Jutrnji dan ne bo podoben današnjemu. Danes se razlikuje od včeraj. Vse ima svoj konec...

S solzami v očeh sem poljubila Pavelčka.

Kmalu sem se vozila z vozom, sedeč poleg človeka, ki je imel bleščeče gumbe in obraz brez las.

Kam me pelje? Bilo je zame vseeno.

Z ročicami sem pritiskala na prsi dnevnik, ki je bil skrit v nedrju suknjiča.

Voz se je hitro kotalil. Na obeh straneh ceste so stala visoka drevesa. Gledala sem nanje z malomarnim pogledom. Bila so tuja zame. Niso vzrastla iz črne zemlje moje džungle.

Ah! Že vem, da jih nikdar več ne ugledam.

Nikdar... Strašna, neusmiljena beseda!

Dnevinovega življenja.

Že nekaj dni sem pri svojih prijateljih. Dva sta — deček in deklica. Imata mamico in atka. Stanujejo v lepi, veliki palači. Okoli raste gozd. Pred palačo je mnogo cvetov. Solnce sije po vse dni. Je toplo, pa ne tako, kakor v džungli. Brez oblekce bi ne mogla hoditi.

Vsi so tu dobri zame. Imajo me radi in me ljubkujejo.

Zvedela sem neko stvar. Dolgo sem o tem premišljevala. Atek mojih prijateljev jim je dejal:

»Morata imeti rada malo opico. Revica se ne počuti dobro v tujem kraju. Zlobni ljudje so ji vzeli starše in svobodo. V robstvu je redko radost v srcu doma«.

Vedno sem mislila, da je robstvo — kletka. Sedaj razumem, da je robstvo — nekaj drugega. Če odtrgajo malo opico od staršev iz džungle — to je robstvo. Morda sem zato često žalostna?

Vsak dan se počutim bolje. Lahko že hitro hodim, še celo tekam malo. Črez par dni se poizkusim prekopicniti. Hočem se izkazati hvaložno svojim prijateljem za njih dobroto.

Danes sem se splazila na drevo. Čudno je bilo! Mesto listja — igle. Ostre, bodeče. Moje roke so se lepile na vejah. Zakaj? Sedeč na drevesu sem mislila na Ori-Orija, Zo-Zo, na Pavelčka in revnega Jožefa... Spomnila sem se celo rdečelasega Vrabca, pegastega malo pridneža in plešastega kramarja. Onega, ki je klepetal brez prestanka...

Tako sem še mlada, pa koliko prigod sem že doživela!

Videla sem malo živalco, ki je skakala po drevesih. Rjava, z dolgim košatim repom. Ko me je zagledala, se je prestrašila in jo odkurila v duplo.

Ptički so peli in cvrčali okoli.

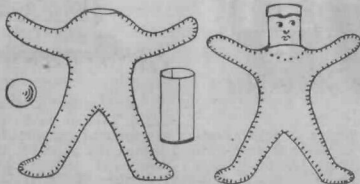
Po dvorišču so tekali psi. Eden se imenuje Filut, drugi — Nero. Prvi — bel, drugi — črn. Velika psa, a zelo krotka. Prihajata vsak dan k meni, dotikata se me z mrzlim smrčkom in mahata z repom. Dobra sta zame. Tu so vsi dobri. Počivam...

(Dalje prihodnjič.)

Možiček, ki se prekopicuje čez glavo.

Ponekod jih prodajajo na sejmi. Naredimo pa možička lahko tudi sami. Potrebna nam je debelejša svinčena kroglica,

kakor kaže slika, da bi kroglica ne utekla v život. Zdaj vrzimo kroglico v cevko in prilepimo na drugem koncu košček blaga

ki ima v premeru vsaj 1 cm. Debelejša je boljša, ker je težja.

Naredimo cevko iz tršega papirja, dolgo 3 cm, tako da bo kroglica stekla lahko skozi. Vrežimo še iz blaga život, roke in noge. Blago mora biti dvojno, eno vrh drugega. Nato ga obšijemo ob robu. Nezašito pustimo mesto na vratu, kamor prilepimo blago za cevko, tako da ga nasadimo nanjo. Pod cevko naredimo šive,

v obliki čepice. Ko je to narejeno, narišemo na cevko oči, nos, usta in možic je gotov.

Na stolico prislonimo daljšo desko, da leži poševno proti podu, in postavimo nanjo možica. Zganimo ga in se bo prekopicaval sam po deski navzdol. Gibčno in urno se kotali tudi v predpasniku, čez košleno, po diani, sploh po vsakem površju, ki visi. Poskusite!

C. Drekonja.